

גליון מס' 1219

"שמעו ותחי נפשכם"

העורך: הרב יצחק עידו וובר ארליך שליט"א

סתורתו של הגאון הצדיק רבי משה וובר זיע"א

שבת פרשת בהעלותך - י"ח סיון תשפ"ה - נא לא לעיין בעלון בשעת התפילה ובקריאת התורה

הוראות למעשה על פי השל"ה הקדוש

רק כדי שיהיה בריא וחזק ללמוד תורה.

המקור בפרשה: "הבשר עודנו בין שיניהם - טרם ייכרת."

הוראה למעשה

האדם צריך לנקוט במידת הענווה עד קצה האחרון.

המקור בפרשה: "והאיש משה עניו מאוד מכל האדם."

הוראה למעשה

האדם צריך לדעת שמידת הענווה היא תיקון לכל העבירות שבעולם.

המקור בפרשה: "והאיש משה עניו מאוד מכל האדם." האדם הוא "האדם הראשון" - ויש כאן רמז, שבזכות הענווה של משה, תבוא התיקון.

הוראה למעשה

האדם מחויב לכבד כל אדם.

המקור בפרשה: "והאיש משה עניו מאוד מכל האדם."

היינו שהיה מכבד את כל האדם ביותר, והיה

המשך בעמוד הבא

הוראה למעשה

האדם צריך להתעורר בתשובה ובדבקות בה' יתברך בכל עת.

המקור בפרשה: "וביום שמחתכם ובמועדיכם ובראשי חודשיכם ותקעתם בחצוצרות."

הוראה למעשה

האדם צריך להיזהר שלא לקלל את עצמו.

המקור בפרשה: "ואם ככה את עושה לי - הרגני נא הרוג..." וה' אמר: אתה מבקש מותך בכל פעם - מכאן שלא יקלל אדם את עצמו.

הוראה למעשה

האדם צריך להיזהר מן המותרות ולהסתפק במוטע.

המקור בפרשה: "עד אשר יצא מאפכם והיה לכם לזרא." ראה עד היכן מגיע עונשם של המתאווים - ולכן ייזהר האדם מהמותרות. כמו שאמר יעקב אבינו: "ויתן לי לחם לאכול ובגד ללבוש."

הוראה למעשה

האדם צריך לשמור את שיניו בקדושה, ויאלץ

הוראה למעשה

האדם צריך לשאוף שנשמתו תאיר מהתורה ומהמצוות, ושיהיה באחדות ובשלום עם כל אחד.

המקור בפרשה: "בהעלותך את הנרות אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות. וזה מעשה המנורה, מקשה זהב עד ירחה עד פרח, מקשה היא."

המנורה צריכה להיות מקשה, דהיינו חיבור אחד - וזה מורה על החיבור של "ואהבת לרעך כמוך", מגדול ועד קטן - "עד ירחה עד פרח".

הוראה למעשה

בכל פעולה שעושה האדם, יהיה שם שמיים שגור על פיו.

המקור בפרשה: "על פי ה' ייסעו ועל פי ה' יחנו."

הוראה למעשה

האדם צריך לזעוק ולהריע בעת צרה - וזה נובע מדרכי התשובה.

המקור בפרשה: "כי תבואו מלחמה בארצכם על הצר הצורך אתכם והרועתם בחצוצרות."

נקי הדעת שייברגרים

עובד ה' באמת ובתמים

בלימוד תורה. הוא היה מקורב מאוד לגאון הצדיק הרב מרדכי אהרן שיינברגר זצ"ל, והיה לומד עמו בקביעות. מדי ערב שבת - היה עולה אליו עם סל פירות, יושב ולומד, ומשוחח עמו בדברי תורה ועבודת השם.

מעבר לכך, הרב צימעט הסתופף בצילם של גדולי ירושלים מהדור הקודם, וגם היום הוא נמצא בקרבה רוחנית לרבנים חשובים מהדור הנוכחי. הוא מאיר פנים לכל אדם, נעים הליכות, בעל שיחה נעימה, ותמיד נכון להשיא עצה בענייני רוחניות ודרך בעבודת ה'.

דמותו מהווה מגדלור לאנשים רבים בירושלים ומחוצה לה - איש של חסד, רוח וקדושה, שמעשיו מדברים בעד עצמם.

והיה רצון שיזכה להמשיך בעבודת הקודש ולהאריך ימיו ושנותיו עד ביאת גואל צדק, במהרה בימינו אמן.

הגה"צ רבי גרשון הלוי צימעט שליט"א מעיין בספר בשוק "מאה שערים"

בין תלמידי החכמים החשובים ועובדי השם הבולטים בירושלים עיר הקודש, נמנה הגה"צ רבי גרשון הלוי צימעט שליט"א. דמותו המאירה והייחודית מעוררת השראה בקרב רבים, הן בעבודת ה' המוקפדת שלו והן בהתנהלותו האישית הנעימה.

לפני שנים רבות עלה הרב צימעט מארצות הברית לארץ ישראל, ובחר לקבוע את מושבו בירושלים. מאז ועד היום, הוא מהווה עמוד תווך רוחני בעיר ומפארא את שורות לומדיה וחסידיה.

בצעירותו היה מקורב לאדמו"ר רבי יואל מסאטמר זצ"ל, ומאוחר יותר, כאשר עלה לארץ הקודש, התקרב לחסידות תולדות אהרן. כיום הוא נמנה עם חשובי החסידים בה, ומשמש דוגמה חיה לעבודת ה' בהתמדה, ביראת שמיים ובהידור מצוות.

הרב צימעט ידוע בתפילתו הארוכה והמתכוונת, בקיום מצוות בהידור רב, ובהשקעה יוצאת דופן

לעילוי נשמת הגאון הגדול רבי מרדכי אהרן בן רבי יוסף חיים שיינברגר זצ"ל נפטר י"ח אב התשע"ט ת.צ.ב.ה.

העלון יוצא לאור לעילוי נשמת 1400 הנרצחים, להשבת השבויים בשלום, להפואת הפצועים ולשמירת עם ישראל מכל פגע

לעילוי נשמת מורנו המשפיע הגה"צ הרב חיים משה בן הגה"ח פנחס לייבוש וובר זיע"א, מייסד העלון ואשתו הרבנית הצדיקה מרת מרים רחל בת ר' מרדכי ז"ל

שאלות קצרות ותשובות בצידן על הפרשה:

1. מה הקשר בין סיומה של הפרשה האחרונה ("נשא") לפתיחת פרשתנו ("בהעלותך")?

תשובה: רש"י הק' משיב על כך תשובה וזו לשונו: "למה נסמכה פר' המנוחה לפר' הנשיאים, לפי שכשראה אהרן חנוכות הנשיאים, חלשה אז דעתו כשלא היה עמהם בחנוכה, לא הוא ולא שבטו. אמר לו ה' ית': "חייך, שלך גדולה משלהם, שאתה מדליק ומיטיב את הנרות". מדבריו אלה של רש"י מובן, שבזכות ש"חלשה דעתו" של אהרן, היינו שהוא חש ביטול במציאות, זכה לעליה בכך שניתן לו להדליק את המנוחה וכלשון הגמרא (מס' בבא מציעא דף פה ע"ב): "כל המקטין עצמו על דברי תורה בעולם הזה, נעשה גדול לעולם הבא".

2. בעל הטורים כותב על פתיחת פרשתנו: "סמך נרות לחנוכה, רמז לחנוכה ולפרסומי ניסא בנרות". צריך להבין איפוא מה הקשר בין חג השבועות שפרשת "בהעלותך" נקראת בסמיכות אליו, לחנוכה?

תשובה: ידוע שעיקר מלחמתם של המכבים היתה על כך שהיוונים ביקשו "להשכיחם תורתך", ולכן לאחר שאנו זוכים לקבל כל שנה את התורה מחדש בחג השבועות, אנו מזכירים ומציינים באמצעות פר' "בהעלותך" את חג החנוכה שכאמור כל עניינו היה מסירות הנפש של המכבים שלא תשכח תורתך של ה'.

3. על המילה שעל שמה נקראת כל פרשתנו "בהעלותך" אומר רש"י: "על שם שהלהב עולה, כתוב בהדלקתו לשון עלייה, שצריך להדליק עד שתהא שלהבת עולה מאליה". ואז רש"י מוסיף פירוש נוסף: "דבר אחר... מכאן שמעלה היתה לפני המנוחה, שעליה הכהן עומד ומדליק". וצריך להבין למה רש"י נזקק להביא את הפירוש השני?

תשובה: רש"י מבקש לרמז לנו בפירושו השני: אל תחשבו שהשלהבת שמסמלת את ההתלהבות שלנו בעבודת ה', תעלה מאליה מבלי שנתאמץ עבור כך. עלינו להשתדל לעלות על המעלה והמדריגה שסוללת עבורנו את הדרך לעבודת ה', ורק אז נזכה שהשלהבת – ההתעוררות שלנו בעבודת ה', תעלה מאליה.

והמדולדל.

המקור בפרשה: "העם לא נסע עד האסף מרים" - חלקו לה כבוד.

יש ללמוד שכשרואים תלמיד חכם או צדיק מעונה - יש לנהוג בו כבוד ביותר.

מאמרותיו - של הגה"צ המשפיע רבי משה ובר זיע"א

ויעש כן אהרן וגו' וזה מעשה המנוחה (ח, ג-ד)

פירש רש"י: "להגיד שבחו של אהרן שלא שינה".

אפשר לפרש, על פי מה שכתב הרמב"ן: "ויעש כן אהרן, לומר שהוא היה מדליק אותן כל ימיו, ואף על פי שהמצוה כשרה בבניו, אבל הוא היה מזדרז במצוה הגדולה הזאת".

וזהו מה שכתב רש"י: "ויעש כן אהרן להגיד שבחו של אהרן שלא שינה", פירוש, שלא שינה בזה, שהדליק ארבעים שנה את המנוחה בעצמו.

עוד אפשר לומר פירוש נוסף - להגיד שבחו של אהרן שלא שינה, שכל הארבעים שנה שהדליק לא שינה מיומו הראשון, באותה החביבות וההתלהבות, שלא נעשה אצלו הדבר כהרגל וכמצות אנשים מלמדה בהמשך הזמן הארוך של ארבעים שנה.

ותורה לשון הוראה, שנכתב כל זה להורות לנו איך להתנהג בעשיית המצוות.

עוד אפשר לפרש, על פי המבואר בליקוטי תורה מאדמו"ר הזקן נשמתו עדן: "ובהעלותך אהרן את הנרות, שהן נשמות ישראל, הנה מתעלים כולם". וזהו להגיד שבחו של אהרן שלא שינה, כלומר שלא שינה בין הנרות, היינו נשמות ישראל שנקראים נרות כמו שנאמר נר ה' נשמת אדם, וכולם היו חשובים אצלו. וכמו שאיתא בספר התניא (פרק לב): "נקראו כל ישראל אחים ממש, מצד שורש נפשם בה' אחד".

ואפילו אותם שאין להם שום מעלה יתרה, גם אותם קרב לתורה. וזהו שמסמך כאן, וזה מעשה המנוחה עד ירכה עד פרחו, על פי מה שאיתא שם בליקוטי תורה ש"כלל נשמות ישראל נקראים בשם מנוחה, ירכה היא הרגל התחתון, ופרחה הם הפרחים העליונים גדולי צדיקים. ירכה ופרחה מנוחה אחת, שצריך להיות אחדות גמור זה עם זה, שלא יביט ברעת חברו", עין שם.

וכל זה הוא עבודתו של אהרן, אוהב שלום ורודף שלום אוהב את הבריות ומקרבן לתורה. רחמנא אדכר לן זכותא דאהרן כהנא קדישא.

והמן כזרע גד הוא (יא, ז)

הוראות למעשה - המשך מעמוד קודם

משפיל את עצמו, ולפי גדולתו - ענוותנותו.

הוראה למעשה

האדם צריך לנהוג באופן שלא ייחשד בגזלת ממון.

המקור בפרשה: "בכל ביתי נאמן הוא."

הוראה למעשה

מיד כשייוודע לאדם שחטא - עליו להתוודות.

ופירשו בזהוה הקדוש (חלק ג קנה, ב): "כמו שבני גד לקחו חלקם בארץ אחרת, כך המן שורה על ישראל מחוץ לארץ הקדש". דברי הזהר הקדוש האלה סתומים הן.

ואפשר לבאר על דרך הפשט, דכמו שגד אף על פי שהיו החלוצים שכבשו ארץ ישראל, אף על פי כן נטלו חלקם בארץ סיחון ועוג. כך אף על פי שכל ההשפעות באות מארץ ישראל, בכל זאת ירד המן רק במדבר מחוץ לארץ הקדוש.

וכוונת הזהר לבאר בזה, שגם השפעת המן באה מארץ ישראל.

וראה בפירוש רש"י על הפסוק (דברים יא, יג): ארץ אשר ה' אלהיך דורש אותה, "והלא כל הארצות הוא דורש וכו'", על ידי אותה דרישה שדורשה - דורש את כל הארצות עימה".

והנה מרים מצורעת כשלג (יב, ז)

מדרש פליאה, הובא בספר ישמח משה, וזה לשונו: "הרוצה לידע תחית המתים מן התורה, יראה והנה מרים מצרעת כשלג".

אפשר לומר לפי הכלל הידוע שהקדוש ברוך הוא דן את האדם מדה כנגד מדה הן לטב והן למוטב, ובמסכת סוטה (דף ט, א) לומדים זה ממרים שנתעבבה למשה כשהושלך ליאור, כמו שנאמר (שמות ב, ד) "ותצב אחותו מרחוק וגו'", ובשכר זה התעבבו ישראל כשנצטרעה, כמו שנאמר (במדבר יב, טו) "והעם לא נסע עד האסף מרים".

והנה כמו כן כל ישראל מחכים ומצפים לביאת המשיח ותחיית המתים, בודאי שהקדוש ברוך הוא ימדוד להם מדה כנגד מדה להחיותם בתחיית המתים, בשכר ההמתנה שלהם.

וזהו הרוצה לידע תחיית המתים מן התורה, יכול ללמד את זה ממרים, ששילם לה הקדוש ברוך הוא כגמולה הטוב בשכר המתנתה על משה כנ"ל, וכמו כן כלל ישראל שמחכים ומצפים בכל יום ובכל רגע על ביאת משיח צדקנו ותחיית המתים, בודאי שאין הקדוש ברוך הוא מקפח שכר כל בריה, ומכל שכן לבני בחיריו בני אברהם יצחק ויעקב המיחלים תמיד לחסדו.

המקור בפרשה: "ויחר אף ה' במ וילך" - בכדי שיתוודו.

הוראה למעשה:

האדם צריך להיזהר שלא לומר לשון הרע.

המקור בפרשה: "הנה מרים מצורעת כשלג" - לאחר שאמרה לשון הרע על אחיה משה.

הוראה למעשה

האדם צריך לנהוג כבוד בצדיק המעונה

לעילוי נשמת האשה החשובה מרת שרה גולדה קופמן ז"ל בת הרה"ג רבי אלימלך וובר ז"ל

לעילוי נשמת הרבנית הצדקנית שהייתה מפורסמת במעשי חסדיה הכבירים - מרת יהודית רובינשטיין בת רבי נחום ז"ל - נפטרה ב' ניסן תשע"ג

חידת הצדיק הנסתר

בהשתאות. "מניין ידע הרבי עליי?" מלמל, ולפתע נצנץ רעיון במוחו, ככוכב המופיע בשמי הלילה. "ודאי התכוון לחתני!" קרא.

הוא פנה אל יעקב, עיניו בורקות, ואמר: "שב, ואספר לך סיפור שירעיד את נשמתך". הסוחר החל לגולל את סיפורו, קולו כזרם מים המפלס דרך בסלע:

"בבית הכנסת פגשתי בחור עני, תלמיד תורה, והזמנתי אותו לאכול בביתי. יום אחד ביקש לשמש כשומר במחסן העצים שלי, כי לא רצה לחם חנינם. הסכמתי, והוא עבר לגור בביתן קטן ליד המחסן. לילה אחד התעוררתי בבהלה, ראיתי מבעד לחלון להבות ענק מלככות את המחסן! רצתי החוצה, כעסי בוער בי על השומר, אך כשהגעתי - לא היה שם דבר. לא אש, לא עשן.

אך כשזה קרה שוב, יצאנו יחד - ושוב לא מצאנו כלום. הבנו שהבחור הזה צדיק נסתר, ורצינו להשיאו לבתנו

"בפעם הראשונה צחקה אשתי ואמרה שחלמתי. אך כשזה קרה שוב, יצאנו יחד - ושוב לא מצאנו כלום. הבנו שהבחור הזה צדיק נסתר, ורצינו להשיאו לבתנו. הוא הסכים, בתנאי שיעברו לגור בקצה העיר, ושלא נבקר אותם לעולם. הוא אמר שיאפה לחמים, ואשתו תמכור אותם בשוק. ערכנו חתונה מפוארת, והם חיים שם, רחוקים מאיתנו, ככוכבים שאורם מגיע לעיתים".

הסוחר נשא עיניו אל יעקב. "כשסיפרת על הרבי, הבנתי - הוא שלח אותך לחתני. אינני יכול לקחת אותך אליו, כי התנאי מחייב אותי, אך אתה מטייל בשווקים. חפש אותו, ותמצא את ביתו".

יעקב חש כאילו נפתח לפניו שער לעולם אחר. הוא ואליהו מיהרו לחפש את בית האופה, עד שמצאו אותו בקצה העיר, בית צנוע כמעט מוסתר בין העצים. הוא דפק על הדלת, לבו הולם כפטיש. האופה, צעיר בעל עיניים עמוקות כהות, פתח את הדלת. "הרבי מליאדי שלח אותי", אמר יעקב, קולו רועד, "שירפא את בני האילם".

ברגע אחד, כאילו נקרע מסך החשיכה, פתח אליהו את פיו - ודיבר. קולו, צלול כפעם, מילא את האוויר

האופה הביט בהם, פליאה וכאב בעיניו. "גם כאן מצא אותי?" מלמל, כאילו נאבק בגורלו. הוא הניח ידו על ראשו של אליהו וברך אותו ברכה קצרה, כזו שזעקתה מגיעה לשמיים. ברגע אחד, כאילו נקרע מסך החשיכה, פתח אליהו את פיו - ודיבר. קולו, צלול כפעם, מילא את האוויר, והשמחה הציפה את לבם כשטפון.

השניים חזרו לביתם, לבם מלא תודה לבורא עולם, לרבי, לסוחר ולאופה - צדיק נסתר שברכתו הפכה חלום למציאות. הסיפור על מסעם הדרמטי התפשט כניצוץ שהפך למדורה, ומאז הפך לאגדה על אמונה, תקווה והניסים החבויים בדרכי השם.

בלב כבד אך מלא תקווה, יצאו האב ובנו מפני הרבי. יעקב שיתף את החסידים בדברים, חושף את ספקותיו כמי שמגלה פצע סמוי. "איך אשיג את הכסף למסע?" שאל, קולו נרעד. החסידים, שלבם נכמר על האב ובנו, גייסו את הכסף הדרוש, כאילו מלבים אש של תמיכה, ושלחו את השניים בברכות חמות, עיניהם נוצצות מאמונה שדברי הרבי יתגשמו.

כדברי הרבי, ממש כאמור, ניצב הר סמוך לשער העיר, ולצדו בית מפואר, גדול כארמון, שבו התגורר יהודי עשיר, סוחר עצים ידוע בחסדו

המסע היה מפרך, דרך הרים תלולים ודרכים מאובקות, כשצל הספקות מרחף מעליהם כענן כבד. לבסוף הגיעו למך, עיר עתיקה שרוחשת חיים. כדברי הרבי, ממש כאמור, ניצב הר סמוך לשער העיר, ולצדו בית מפואר, גדול כארמון, שבו התגורר יהודי עשיר, סוחר עצים ידוע בחסדו. יעקב, לבו פועם בחשש ותקווה, דפק על דלתו ושאל אם יוכל להתארח. הסוחר, איש בעל פנים מאירות ורוח נדיבה, קיבל אותם בזרועות פתוחות, כאילו חיכה לבואם, והעניק להם חדר נוח בביתו.

מדי יום יצאו יעקב ואליהו לשוטט בשווקים הסגוניים של מך, בין דוכני תבלינים וצעקות רוכלים. אליהו, עיניו סקרניות אך שתירתו כבדה, צעד לצד אביו, ויעקב חש הספקות מתגנבים שוב ללבו כרוח קרה. האם המסע הזה לשווא? האם הרבי טעה? לבו נרעד, אך הוא המשיך, נאחז בדברי הצדיק כבחבל הצלה.

יום אחד, כשישבו בחצר בית הסוחר, פנה אליהם בעל הבית, עיניו מלאות סקרנות. "רואה אני שאינך כאן לעסקים", אמר, "ספר לי, מהי מטרת ביקורך?" יעקב, שחש כמי שמגלה סוד כמוס, סיפר את סיפורם: האסון, המסע אל הרבי, וההוראה המזוהה להגיע למך. הסוחר הקשיב, פניו מתכהות

כפר קטן, מוקף יערות עבותים ושדות מוריקים, חי נער בשם אליהו, פיקח ומלא חן, שקסמו כבש את לב כל מי שפגשו. קולו הצלול, כצלילי פעמונים, מילא את האוויר בשמחה, והוא היה אהוב על הבריות כאור השמש ביום קיץ. אך יום אחד, כרעם ביום בהיר, התרגש עליו אסון מחריד: כוח הדיבור ניטל ממנו בבת אחת, כאילו נבלעו מילותיו בתהום חשוכה. הנער, שהיה פעם מרכז החיים, הפך לאילם, עיניו מלאות תחינה שקטה, ולבו נרעד בצל האסון.

הם פנו לטובי הרופאים, מממלכות רחוקות ועד חכמי העיר, בתקווה נואשת שמישהו יפצח את חידת מחלתו

צער המשפחה היה כים סוער, גלי יגון הציפו את ביתם. אמו של אליהו בכתה עד שדמעותיה יבשו, ואביו, יעקב, נשא את כאבו כצורר כבד על כתפיו. הם פנו לטובי הרופאים, מממלכות רחוקות ועד חכמי העיר, בתקווה נואשת שמישהו יפצח את חידת מחלתו. אך המומחים, בעלי השם וההתהילה, עמדו חסרי אונים מול תעלומת הילד. "אין בידינו מזור", הודו בקול שבור, והתקווה, שהייתה כנר דועך, כמעט כבתה בלב ההורים. ייאוש קר כקרח זחל אל חדרי לבם, והם חשו כאילו העולם עצמו התעטף באפלה.

הם אמנם לא היו חסידים, אך מתוך ייאושם נאחזו בעצת ידידים נאמנים. "פנו אל רבי שניאור-זלמן מלאדי, בעל התניא", אמרו, "כי ברכתו כמפתח לפתוח שערי שמיים". יעקב, שלא הכיר את דרכי החסידות, לא היסס. הוא אחז בידו הרועדת של בנו, עיניו של אליהו מלאות תקווה שקטה, ויצאו למסע אל הרבי, כשני נוודים בחיפוש אחר אור.

הם עמדו לפני הרבי, בביתו הצנוע שקרן מקדושה, והאוויר סביבם רטט מציפייה. יעקב שטח את מצוקתו, קולו נשבר כענף יבש: "בני, אור חיי, איבד את קולו. אנא, הצילו אותו!" הרבי, שפניו כשמש זורחת מבעד לעננים, הקשיב בשתיקה, עיניו חודרות אל מעמקי נשמתם. לבסוף פתח ואמר, בקול רך אך נחוש כסלע: "עליכם לנסוע למדינת צרפת, לעיר מך. התאכסנו בביתו של יהודי, סוחר עצים, הגר ליד ההר, סמוך לשער העיר. שם המתינו, עד שהשם יתברך ישלח רפואה לבנך".

הוא הרים מבטו אל הרבי, קולו רועד משאלות: "ומה אעשה במך?" הרבי חיך חיוך מסתורי, כמי שרואה מעבר לאופק

דברי הרבי היו כחידה עטופה בערפל. יעקב חש סערה בלבו: מדוע לצרפת? מדוע לא ברכה כאן ועכשיו? והכסף, כיצד יממן מסע כזה, כשכיסו ריק? הוא הרים מבטו אל הרבי, קולו רועד משאלות: "ומה אעשה במך?" הרבי חיך חיוך מסתורי, כמי שרואה מעבר לאופק, והשיב: "לא תעשה דבר. טיילו בשווקים, התהלכו ברחובות, עד שתבוא הישועה".

לעילוי נשמת הבחור החשוב שמואל סגל ז"ל בן רחל שתחי'

לשון הרע לא מדבר אליי

מדברים אותה שפה, חיים יחד בארץ אחת. דווקא השילוב בין עדות יכול להוביל לברכה. די להפרדות ולתיגים - הגיע הזמן לאחדות, אהבה, ולב פתוח. רק כך נוכל לבנות עוד בתים בישראל, ולקרב בכך את הגאולה השלמה, במהרה בימינו.

מעז יצא מתוק

השבוע, בעודי נכנס לבניין שבו עובדים אנשים ממגוון רקעים ותחומים, נשמעה לפתע צפירת אזעקה. לצערנו, בתקופה האחרונה אנו מתמודדים עם אזעקות כאלה כמעט מדי יום. אך דווקא מתוך המציאות המורכבת הזאת, צמחה תובנה מפתיעה ומרגשת.

האזעקה אילצה את כולנו להיכנס יחד לחדר ממוגן. אנשים שבדרך כלל לא נוהגים להיפגש או לדבר זה עם זה. ישבנו שם, אנשים זרים לחלוטין זה לזה, ובדרך טבעית התחלנו לשוחח. למרות השוני בינינו. בהופעה החיצונית, בדעות, באורח החיים. גילינו פתאום מכנה משותף. השיחה הפכה לחמה ולקרובה, המחיצות שנראו ברורות כל כך, התפוגגו עם הדהוד הבומים ברקע, ובמקומן נכנסה תחושת אחדות חזקה ומוחשית.

החווייה הזו גרמה לי לתהות: מדוע אנחנו צריכים לחכות לרגעי חירום, לאזעקות, כדי להיזכר שאנחנו עם אחד? למה שלא נבחר באחדות גם בשגרה, מתוך אהבה, אחווה והכרה בכך שכל עם ישראל אחים?

אני מקווה ומתפלל, שמהתובנה הזו נוכל כולנו לצאת מחוזקים, ולפעול למען איחוד הלבבות לא מתוך פחד או אילוף, אלא מתוך רצון כן. ויהי רצון, שבזכות זה נזכה לראות בקרוב את הגאולה השלמה, במהרה בימינו. אמן.

ד"ר יצחק ארליך

לסייע לרווקים ולרווקות שמתקשים למצוא את זיווגם. עבור רבים מהם, החיפוש המתמשך מלווה בתחושת תסכול לא פשוטה. הם חולמים להקים בית בישראל, מוכנים להתפשר ולהשקיע, אך הזיווג בושש מלהגיע.

בתוך כל השיח הזה, יש נקודה אחת שלצערי עדיין לא מקבלת את המקום הראוי: הצורך לשים סוף לאפליה עדתית בשידוכים. לא פעם, הצעות טובות נדחות רק משום הבדל עדתי - ספרדי מול אשכנזי, או להפך - מבלי לברר באמת את התאמת האישיות, יראת השמיים והערכים המשותפים.

השבוע פנתה אליי נערה ספרדית בת 28. בלב פתוח היא שיתפה אותי במצוקתה: היא מנסה, מתפשרת, מתפללת - אך עדיין לא מצאה את זיווגה. ניסיתי לעודד, לחזק, להנחות. למחרת הצעתי לה בחור איכותי - בן גילה, ירא שמיים, משלב תורה עם עבודה. אך כששמעה שהוא אשכנזי, סירבה מיד: "זה לא בשבילי, אני הולכת לפי מנהגי הספרדים".

ניסיתי להסביר לה: דווקא בגיל כזה, כשהאדם בשל ורציני, יש מקום לפתוח את הלב ולראות מה באמת חשוב - האישיות, השפה המשותפת, הרצינות. האם הבדל במנהגים אמור להפריד בין שני אנשים שיכולים להקים יחד בית נאמן בישראל?

כעבור שעה חזרה אליי ואמרה: "קיבלתי את דבריך, אני מוכנה לנסות". איני יודע מה יוליד יום, אך הלב מתמלא תקווה.

ולכן אני פונה לכל הרווקים והרווקות: בואו נניח בצד את ההבחנות העדתיות. אנחנו עם אחד,

כל יום, לאחר תפילת שחרית, אנו מזכירים את שש הזכירות היומיות, ואחת מהן היא זכירת מעשה מרים הנביאה: "זכור את אשר עשה ה' אלוהיך למרים בדרך בצאתכם ממצרים" (דברים כ"ד, ט').

מקור זכירה זו הוא הסיפור המופיע בפרשת בהעלותך, בו מסופר כיצד מרים דיברה לשון הרע על אחיה, משה רבנו. הדברים שאמרה נגעו לפרישתו של משה מציפורה אשתו. למרות שמדובר באחות שהייתה מסורה ואכפתית כלפיו - כפי שחז"ל מתארים, כשמרים עמדה מרחוק לראות מה יעלה בגורלו של התינוק שהונח בתיבה על היאור - היא נענשה קשות על דבריה.

חז"ל למדו מכך קל וחומר: אם מרים, צדקת כה גדולה, נענשה על דברים שנאמרו מתוך דאגה ואהבה, קל וחומר עד כמה יש להיזהר בלשוננו כלפי אחרים.

האדמו"ר הזקן, בעל ה"תניא", מוסיף עומק נוסף לדבר: לא רק שאסור לדבר לשון הרע - גם לחשוב לשון הרע הוא איסור, שהרי כל דיבור מתחיל במחשבה, ומכאן האחריות שלנו מתחילה בלב ובמחשבה.

ויהי רצון שנשיכיל ללמוד ממעשה מרים, ונקבל על עצמנו להשתדל לחשוב טוב על הזולת, לדבר טוב - ולחזק את האחדות והאהבה בישראל. ומתוך כך נזכה לטובה האמיתית - הגאולה השלמה, במהרה בימינו.

שידוכים - הגיע הזמן לשבור מחיצות

בזמן האחרון נושא הרווקות המאוחרת עולה שוב ושוב לכותרות. רבים וטובים מדברים עליו, מציעים עצות ורעיונות, מנסים להבין כיצד אפשר

לכבוד מי קושט בית הכנסת?

לרגע. ריח הפרחים נעם לו מאד ובקול רגוע שאל את השמש: "לכבוד מי קישטתם את כל כך יפה את בית הכנסת", כהרף עין - חלף רעיון במוחו של השמש והוא השיב בביטחה: "לכבוד הקצין הנכבד וחיליו".

לא היה קץ לשמחתו ולשביעות רצונו של הקצין. מיד הוציא פקודה לחיליו שלא יגעו לרעה ביהודי העיירה ואפילו העמיד משמר כבוד סביב בית הכנסת.

וכך הציל ר' פייבל, השמש המסור את כל תושבי העיירה מכליון ואבדון. (מתוך הקלטת "שמעו ותחי נפשכם").

הודעה משמחת:

העלון מופיע בחוברת "טועמיה" המופץ חינם במיילים. ניתן להצטרף במייל m025004569@gmail.com

היקרים? מי יגן עליהם" חשב בלבו. רעדה איומה אחזה בגופו נוכח האפשרות שהגרמנים יעברו את סף בית הכנסת, אולם עד מהרה אזר אומץ והחליט לסכן את עצמו ולהתיצב בפתח בית הכנסת. כך עמד בפתח בית הכנסת כשהוא כולו מוכן ומזומן למסור את נפשו ולהגן בכל כוחותיו על הקדוש והיקר לו. הזמן התארך ונראה לו כנצח. דממה שררה בחוץ, היה זה שקט מעצבן ומתוח וכל רשרוש קל הקפיצו על רגליו.

פתאום, הגיחו מן הצד במפתיע - גדוד חיילים גרמנים. הם עמדו מוכנים להתקפה והמתינו לפקודת הקצין המפקד. הקצין התקרב לבית הכנסת ועמד נדהם למראה יופיו והדרו. עיניו סקרו כל פינה ופינה והתפעלותו גברה מרגע

ה זה לפני חג השבועות. ר' פייבל השמש קישט כדרכו, מידי שנה בשנה, את בית הכנסת בפרחים צבעוניים וירק ריחני. אותם הימים היו ימי מלחמת העולם השנייה. לפתע הגיע השמועה לעיירה הקטנה, שהגרמנים הארורים מתקרבים במהירות אל עיירה זו. פחד ואימה נפל על כל תושבי העיירה. כולם החלו לסגור את בתיהם על מנעול ובריח, הטמינו את כספם ושאר חפצי הערך במקום מסתור וכמעט שלא נראה איש יוצא מפתח ביתו.

רק פייבל השמש, לא הסתגר בביתו. וכי מה יש לו להסתיר מהגרמני? רכשו הדל ודאי לא יעניין את הגרמני. כל דאגתו וחרדתו היתה מופנית לעבר בית הכנסת. "מה יהא על תשמישי הקדושה

הודעה חשובה לקוראי העלון: המעוניינים לקבל את העלון למייל שלהם ישלחו הודעה למייל: nafshechem@gmail.com

לעילוי נשמת מורי הדיין הגאון האדיר רבי זלמן נחמיה בן רבי אברהם גולדברג זצ"ל. נסתלק לגני מרומים ב' אב - א' של ראש חודש אלול התש"פ ת.נ.צ.ב.ה. לעילוי נשמת דודתי עפרה רכלין בת ישראל ז"ל נפטרה ל' סיון ה'תשע"ט ת.נ.צ.ב.ה.

